

Tappamisen meininki

Pesäpallo-otteluissa vallitsee tätä nykyä samanlainen tappamisen meininki kuin härkätaisteluissa tai englantilaisessa jalkapallossa. Hutuja keitetään heti alussa, juoksijoita poltetaan elävältä jopa kotitaipaleella, palloa heitetään kuin käsikranaattia ja miehiä kaatuilee haavoittuneena pitkin kenttää. Enää ei puutu muuta kuin juoksuhaudat pesien väliltä.

Erityisen hurjaksi pesäpalloulu on päässyt Sotkamossa, missä verenhimoiset kainuulaiset ulvovat susien lailla vastustajan kuolemaa. Ne vastustajat, jotka ovat vielä hengissä, ovatkin vaatineet, että sotkamolaisyleisö pitäisi opettaa ihmisten tavoille.

Sotkamolaiset voisivat ottaa oppia vaikkapa tunnetusti korrektista ja sivistyneestä oululaisyleisöstä. Mieleen palaa esimerkiksi viimekertainen Oulu-Sotkamo -ottelu, jossa Sotkamon kannattajilta jouduttiin kieltämään heidän

brutaali sotahuutonsa "KUO-LEE!!", minkä jälkeen kuulin omin korvin oululaisyleisön osoittavan vilpittönnä kiinnostusta vieraitaan kohtaan tiedustelemalla heiltä mm.:

"tanan itärajan ryssät, oottako te kommareita, kele?" Kuten arvata saattaa, tökeröt sotkamolaiset jättivät vastaamatta tuohonkin kysymykseen.

Ihmisten tavoilla oleminen ei ole aivan mahdotonta edes pesäpallo-ottelussa, jos vain yleisö muistaa hetkisen mietiskellä muutamia käyttäytymisen perussääntöjä.

Esimerkiksi kuolee-huuto on hyvin helppo lyhentää espanjalaistyylliseksi kannustushuudoksi "OLE!", jollaiseksi sitä jotkut ulkomaalaiset ovat kuulemma luulleetkin.

Niinikään tuomareille huudeltaessa on syytä siirtyä asialliseen kielenkäyttöön. Ilmaisua "NUIJA!!!" ei todellakaan ole täsmällinen, ja sitä paitsi se saattaa aiheuttaa sekaannuksia nimenomaan pesäpallossa, koska pesäpallomailakin on eräänlainen nuija.

Eksaktimpaa onkin huutaa tuomarin mokatessa vaikkapa "SURVOMISEEN, LYÖMISEEN TMS. KÄYTETTÄVÄ TAV. PUINEN TYÖVÄLINE!!!" Kun koko katsomo rääkyy tätä iskulausetta rytmikkäästi yhteen ääneen, tuomari varmasti tajuaa virheensä paremmin kuin konsanaan tylsästä nuija-huudosta.

Kysymys sinänsä on tietysti se, pitääkö pesäpallo-ottelussa ylipäänsä huutaa, vai riittäisikö suunnistuksesta tuttu kuiskaaminen, niin ettei metakka peittäisi mainoksia eikä pelaajille elintärkeitä tietoja, kuten VÄÄÄRÄÄÄ!!!, TÄÄÄÄÄLLLLÄÄÄÄ!!! ja KYLLÄ EEEUUULLLE!!!

Ensi kaudeksi voitaisiinkin kokeeksi rakentaa joko pelikentän tai katsomon päälle läpinäkyvä äänierio, jotteivat katsojat ja pelaajat häiritsisi toisiaan.

Toinen mahdollisuus on remontoida pesäpallosääntöjä vielä kerran sen verran, että joukkueiden tekemien juoksujen määrästä vähennetään kymmenen prosenttia yleisön aiheuttaman metelin desibeleistä. Jos desibelit nousevat vaikkapa sataan, joukkue siis menettää kymmenen juoksua. Tällainen sääntömuutos epäilemättä mykistäisi sotkamolaisyleisönkin kotijoukkueen menestyessä ja saisi sen hurraamaan raivoisesti joka kerta kun vierasjoukkue saa juoksun.

